

GALATA'NIN

TEMBEL MARTISI

Hazırlayan: Aysu Mengen Uslu-Ada Uslu

Behiç Ak

Samsun da doğdu.İstanbul 'da mimarlık öğrenimigördü.

1982'den beri Cumhuriyet gazetesinde bant karikatür çiziyor.Çocuk kitabı yazarlığı ve çizerliği, oyun yuazarlığı ve sanat yönetmenliğinin yanı sıra belgesel film çalışmaları da var. İlk yayımlandığı Japonya da ödül kazanan “Yüksek Tansiyonlu Çınar Ağacı” adlı resimli çocuk kitabı, Günışığı Kitaplığı tarafından özgün bir tasarımla yenilendi ve Çince'ye çevrildi.(2014). Okuma serüvenine yeni başlayanlar için felsefeye giriş niteliğindeki “Tombiş Kitaplar” dizisi de, “Benim Bir Karışım ve Bizim Tombiş Taştan Hiç Anlamıyor” la başladı,Bizim Tombiş Fiyonk Makarnayı Çok Seviyor ve Ben Ne Zaman Doğdum ? la sürüyor .Otuz yıllık karikatür birikimini Karikatür Kitabı adlı özel bir albümle çocuklara sunan sanatçının, “Gülümseten Öyküler” adı altında yazıp çizdiği her yaştan okurun ilgisini topluyor.Yaşasın Ç Harfi Kardeşliği ! adlı çocuk romanı Ankara Üniversitesi Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Uygulama ve Araştırma Merkezi nin (ÇOGEM 2014) Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Çocuk Roman Ödülü'nü ve Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği'nin (ÇGYD) 2013 Yılın Çocuk Romanı Ödülü'nü kazandı. Çatıdaki Gezegen'le genişleyen çocuk romanı koleksiyonuna ise son olarak Bulutlara Şiir Yazan Çocuk eklendi. Bilyeler gibi, ilgi gören resimli çocuk kitabı Gökdelene Giren Bulut da Günışığı Kitaplığı'nca yenilendi.(2017).Kedilere düşkünlüğüyle tanınan sanatçı, İstanbul'da yaşıyor.

BÖLÜMLER

Galata Kulesi'ne bakan ev

Dünyanın en kötümser iyimseri

Harika bir gün

Kulenin çevresine asılan perde

Murteza adlı bir martı

Eyvah Çalışma başlıyor

İnternette büyük kampanya

Kuleden düşen kuşlar

Emre'nin tek kişilik ordusu

Babil Kulesi yıkılmasın!

Bir Oktay Bey uzmanı

Tembel martı Murteza

Hayvanat bahçesindeki martı

Galata'nın maskotu

Oktay Bey mi? Tuhaf adam mı?

Bir martıyı hayata döndürme çabası

Her şey yolunda

Galata Kulesi'ne

bakan ev

Rafet Bey fizik öğretmeni idi. "Fizik nedir?" diye merak edenlere, "Fizik, hareketin yasalarıyla uğraşır", derdi. Sonra da ekledi: "Hareketin yasaları beni ilgilendirir, ama hareket etmek asla! Hiç hareket etmeden yıllarca yaşayabilirim."

Gerçekten de öyleydi. Rafet Bey, gününün önemli bir bölümünü, Galata Kulesi'ne bakan odasında kitap okuyarak geçirirdi.

Oğlu Emre ise afacandı. Meraklıydı. Mucitti. Telden arabalar yapardı. Uzaktan kumandalı model uçaklar, oyuncak tren ve otomobiller, en büyük merakıydı. Evin bütün odalarını dolaşan bir treni vardı. İnternet delisiydi. Bu yolla binlerce arkadaş edinmişti. Afrika'dan Amerika'ya, hiç tanımadığı insanlarla saatlerce yazışabilme becerisi vardı onda. Hiç tanışma ihtimali olmayan insanlarla küssüp barışabilirdi.

Emre'nin soruları eksik olmazdı.

"Yerçekimi nedir?"

"Uçaklar nasıl havada kalıyor?"

"Karadelik her şeyi yutar mı?"

"Evrenin sonu var mı?"

Böyle sorularının ardı arkası kesilmezdi.

Rafet Bey'se, bıkmadan usanmadan, bütün soruları tek tek cevapları.

Tuhaftır; Emre'den iki yaş küçük kardeşi Hülya, ağabeyinin oyuncaklarını kıskanmazdı.

"Onun treni var, benim niye yok?" ya da "Ben de model uçak, bilgisayar istiyorum!" diye tutturmazdı. İnternet merakı hiç mi hiç yoktu. "İletişim çağında yaşıyoruz," diyenlere güler; "Ben mesajlarımı güvercinlerimle iletmeyi tercih ediyorum," derdi.

İnanmayacaksınız ama, küçük Hülya'nın dört tane beyaz güvercini vardı. Apartmanın Boğaz ve kule manzaralı terasında onları besler ve eğitirdi. Boğaz'ın karşı yakasındaki arkadaşlarına bile güvercinleriyle mektup gönderebilirdi. Mahallelinin şikayetlerini güvercinleriyle belediyeye iletebilirdi. Güvercinlerle gelen mektuplar, belediye çalışanlarının eğlence ve

merak kaynağıydı.Onlara normal yollarla gelen dilekçelere yaptıkları gibi nazlanmazlardı.Mahallelinin isteklerini şıp diye yerine getirirlerdi.

Hülya bir seferinde hastalanıp okula gidemeyince , güverciniyle haber gönderip, sınıftakileri kendisine hayran bırakmıştı.Öğretmen yoklama yaptığı sırada beyaz güvercin pencerenin camını tıkladı, Hülya'nın mektubunu getirmişti.

Hülya, doğum günlerinde kendisi için hediye istemezdi. Bir keresinde , “Ne istersin?” sorusuna, “Kedi maması!” diye cevap vermişti. Çünkü akli fikri, mahalledeki, hatta koca İstanbul'daki kediler, köpekler ve kuşlardaydı. Evdeyken, duvarların dışındaki hayvanları tek tek hissederdi.Geceleri yattığında şehrin hayvanlarıyla birlikte uyur, sabahleyin onlarla uyanırdı. Seslerden şöyle sonuçlar çıkarırdı:

“Martı annesini çağırıyor!”

“Köpek acıkmış!”

“Serçeler birbirini kıskanıyor!”

“Galata'nın tembel martısı horulduyor!”

Yattığı yerden, Boğaz'daki yelkovan kuşlarının kanatlarının suya değişimini bile duyardı o!

Kuşkusuz, Hülya'nın bu merakında, veteriner hekim olan annesi Sevgi Hanım'ın da büyük payı vardı.

Sevgi Hanım'ın “Tırmık” adlı veteriner kliniği, birkaç sokak ileride, eski bir İtalyan apartmanının en alt katındaydı.

Muayenehane; şeker hastası kediler, kanadı kırık yavru martılar, yaralı balıklar,kalbi kırılmış köpeklerle doluydu. Çoğu, küçük Hülya'nın sokaktan topladığı hayvanlardı.Sevgi Hanım bu durumdan şikayetçi değildi. Hülya'nın getirdiği sokak hayvanlarının hepsini tedavi etmeye çalışırdı. Rafet Bey'se, yaralı hayvanların görüntüsüne dayanamadığından, Sevgi Hanım'ın kliniğe pek uğramazdı.

Dünya'nın en kötümser iyimseri

Rafet Bey, her konuya iyimser bir şekilde bakmaya çalışırdı. Ona göre her şey iyiye doğru giderdi. Kötü olan şeyleri hiç görmez ya da görmek istemezdi.

“Bilim geliyor, dünya iyiye doğru gidiyor. Aman sakın ha, ikide bir kötü şeylerden söz ederek moralimizi bozmayalım!” deyip dururdu.

Evde, hasta hayvanlardan konuşmayı yasaklamıştı. Yoksa bütün gün, morali bozuk bir şekilde ortalıkta dolanırdı. Çarpıntısı tutar, geceleri sabaha kadar uyuyamazdı. Birisi olumsuz bir şeylerden söz edecek gibi olsa, hemen gözlerini kısar, kulaklarını kapatmak istercesine, başını omuzlarının arasına gömer ve bu tatsız konuşmanın bitmesini beklerdi.

Sevgi Hanım'a göre, bu kadar çabuk bozulan moral, kötümserlik belirtisiydi.

“Dünyanın en kötümser iyimserisin!” derdi ona.

Harika bir gün

Haziranın ilk günüydü.

“Bugün harika bir gün!” dedi Rafet Bey.

Hülya’dan hiç ses gelmeyince, canı sıkıldı.

“Galata Kulesi bize gülümsüyor, kırlangıçlar sevgiyle etrafında dolanıyor. Sana çok sevineceğin bir haber vereceğim.Biliyor musun, yakında kulede büyük bir onarım başlıyor.”

Hülya babasına hiç cevap vermedi.Elindeki kitabın sayfalarını çevirmeye devam etti.

“Güneş bir hediye gibi.Isıtıyor, ama terletmiyor.”

“Mahallemizde her şey yolunda,” diye devam etti Rifat Bey.”Şu hurda arabada yaşayan çiçekçi Oktay Bey var ya, onunla ilgili de harika bir haber aldım bugün!”

Emre buna dayanamazdı! İnternette birkaç saniye ayrılmayı göze alarak, babasına baktı.

“O hurda araba dediğin 56 model Şevrole!” dedi. “Çizgi romanlarda bütün zamanların en çok çizilen araba modeli!”

Hülya’dan çıt yoktu.Rafet bey sabırla devam etti.

“Biliyor musun, Hülya Konya’dan yeğenleri adamcağıza sahip çıktılar.Oktay Bey’in bu arabada yaşamasını istemiyorlar artık.Onu alıp memleketlerine götürecekler.”

Emre heyecanlanmıştı.İri camlı gözlüğünün üstünden bakarak, “Konya’ya pırpırlarla gidiliyor.Hadi , hep birlikte Konya ‘ya gidelim!” dedi.

Hülya oralı bile olmadı.

Babası ilgisini çekmek için hayvanlardan söz etmenin uygun olacağını düşündü.

“Kediler,” dedi, nasıl da güneşin ışıklarıyla dans ediyorlar.”

Hülya derin bir iç çekti ve susmaya devam etti.

“Gördün mü,” dedi babası bu sefer, “kulenin çevresine yavaş yavaş inşaat iskeleleri kurmaya giriştiler. Yenileme başlıyor.Anlaşılan, çok teknik çalışacaklar. Yoldan geçenlerin kafasına bir şeyler düşmesin diye önlem alacaklarmış.İskeleyi naylon tülünden şeffaf bir perdeyle kapatacaklarmış.Böylelikle, çalışanların da ışığı engellenmemiş olacak....”

Hülya'nın suskunluğu yine bozulmayınca, babası dayanamadı.

“Hülya'cığım,sence de öyle değil mi?”

“Ne yazık ki, kulenin tamiri beni o kadar çok sevindirmiyor!” dedi Hülya.

“Gamlı baykuş!” diye fısıldadı Emre.

Rafet Bey meraklanmıştı.

“Nedenmiş o? Galata Kulesi hep böyle eski püskü mü kalsın isitorsun?” diye sordu.

“Elbette, hayır, ama geceleri yatağıma yattığımda kulenin çevresinde turlayan kuşların konuşmalarını duyuyorum.Ve duyduklarım hiç hoşuma gitmiyor.”

Kulenin çevresine asılan perde

Rafet Bey şaşırmişti . Kulenin onarılmasının kuşlara ne zararı olabilirdi ki?

Şu, kulenin çevresinde dönen kırlangıçları mı duyuyorsun ? diye sordu.

Hülya çokbilmiş bir edayla, “sanırım onlar ebabil kuşu,” dedi. ”Kırlangıca çok benziyorlar, ama farklılar.”

“Öyle mi?” dedi babası. “Neler konuşuyorlar acaba bu ebabiller? Mutlaka kötü bir şeyler konuşuyorlardır.”

“Pek kaygılılar,” dedi Hülya, “özellikle de çepeçevre kuleyi kuşatacak inşaat iskelesinden ve onun da çevresine asılacak olan perdeden.”

Babası, Hülya’nın boş konuşan bir çocuk olmadığını biliyordu.Mutlaka, düşündüğü bir şeyler olmalıydı.

“Yine gerçeklerden söz ederek moralini bozacakmısın gibi geliyor.Bununla da kalmayıp, hepimizi sağa sola koşturacaksın, eminim bundan. Peki,neymiş kara haber? diye sordu.

“Kulenin çevresine o perdenin çekilmesi çok kötü bir şey,” dedi. Hülya üzüntüyle. “O perde yüzünden, ebabiller kulenin kovuklarında yaşayan yavrularına ulaşamayacaklar.Yani, onları besleyemeyecekler!”

“Gerçekten mi?” dedi babası. “Galata Kulesi’nin kovuklarında kuş yavruları mı var?”

“Evet, bu yüzden kuşlar kulenin çevresinde dönüyorlar.”

Babası şaşırmişti. Yıllardır, her sabah ve akşamüstü sevinçle kulenin çevresinde dönen kuşların, kulenin kovuklarındaki yavrularını beslediğinden haberi yoktu.

Hülya gözlerini sonuna kadar açarak, “Perde, yavrularla anneler arasındaki bağlantıyı koparacak!” diye bağırdı. “Minik yavrular açlıktan ve susuzluktan ölecekler! O perde, iskeleye kesinlikle asılmamalı! Ayrıca, yavruların yaşadığı o kovuklar özenle korunmalı. Ebabil yuvaları dağıtılmamalı!”

Rafet Bey düşündü.Hülya haklı olabilir miydi?

Aslında Hülya, kuleyi saracak perdeyle ilgili endişeleri, sadece kuşlardan dolayı duymamıştı. Birkaç gün önce, kulenin çevresinde, o zamana kadar Galata'da görmediği ilginç bir insanla karşılaşmıştı. Başında Meksika şapkası, gözünde kara gözlükler olan bu adamın yüzünü görmek neredeyse imkansızdı. Yüzü çepeçevre atkıyla sarılmıştı. İskele ve perdeyle ilgili endişelerini ilk o dilde getirmişti.

Tuhaf adamın son cümlesi Hülya'nın hala kulaklarında yankılanıyordu:

“Yavrular birer birer aşağıya düşecek! Hepsi açlık ve susuzluktan ölecekler!!!!”

Murteza adlı bir martı

“Hem çiçekçi Oktay Bey’le ilgili habere ben senin kadar sevinmedim,” dedi Hülya.

“Neden?” diye sordu babası.

“Martı Murteza mı! O da kim? Mahallemizde böyle bir kişilik yaşıyor da, benim haberim mi yok?” diye sordu babası. “Ne iş yapıyor? Müdür, kapıcı, belediye başkanı, sıhhi tesisatçı ya da bakkal falan mı?”

“Hayır, sadece basit bir martı,” diye cevap verdi Hülya. “İki yıldır Oktay Bey’in hurda arabasının tepesinde yaşayan tembel martı.”

“Evet, orada arada bir martılar gördüğüm oluyor,” dedi Rafet Bey.

“aslında arabanın tepesinde yaşayan sadece bir martı var,” dedi Emre, bilgisayarından başını kaldırarak. “Oktay Bey onu alıştırdı. İlk zamanlar uçup geliyordu. Ama yıllar içinde Oktay Bey onu o kadar çok besledi ki, martı gün geçtikçe şişmanladı, şişmanladı. Sonunda, kanatları gövdesinin ağırlığını taşımamaya başladı.”

“Evet,” dedi Hülya. “Aynen öyle oldu.”

“O pire torbasını çok iyi tanıyorum,” dedi Emre. “Telefon kablolarını ısırılmış, üç saat internetimin kesilmesine yol açmıştı.”

“Giderek tembelleşti,” diye devam etti Hülya. “Uçmamaya başladı. Sanırım, uçmayı unuttu. Çünkü onu aylardır uçarken görmedim hiç. Arabanın tepesine tünemiş Oktay Bey’in verdiği balıklarla beslenip duruyor. Arada bir gıklayarak, neler olup bittiğini anlatıyor sadece. Oktay Bey gidince Tembel Martı’nın durumu ne olacak, çok merak ediyorum.”

“İlginç! Bunu hiç düşünmemiştim.” Dedi babası.

Eyvah! Çalışma başlıyor!

Ertesi gün Galata Kulesi'nde hummalı bir çalışma başladı. Etrafı metal bir inşaat iskelesiyle evrelendi. İskele, Rafet Bey'in dediği gibi, baştan aşağı plastik bir tlle kaplandı. Kule meydanına kum, imento ve kireç taşındı.

İşinin ehli olan ustalar, iskeleye tırmandılar. Ellerindeki zel ekileri taşlara yavaş yavaş vurarak tozu dumana kattılar. Yıllar içinde kulenin taşları üstünde birikmiş olan kir tabakasını sıyırmaya başlamışlardı. Hülya siyah gzkl, şapkalı adamın söylediklerini hatırladı. "Tam kırk sekiz saatimiz var," demişti esrarengiz adam.

Hülya heyecanla babasına, "Tam kırk sekiz saatimiz var dedi.

"Nedenmiş o?" diye sordu babası.

"Yavrular açlık ve susuzluğa en fazla kırk sekiz saat davranabilirler. Hemen harekete geçmeliyiz!"

Apar topar kendilerini, inşaatı yöneten genç mimarın karşısında buldular. Durumu heyecanla ona anlattılar. Genç mimar Osman Bey'in ilk işiydi bu. Heyecandan eli ayağına dolanmış bir halde, yarım kulak onları dinledi. stndeki kalın yönden palto ve ayaklarındaki kalın deri çizmeler, çok tedbirli biri olduğunu ele veriyordu. Kuşlarla falan uğraşacak hali yoktu. İşi bir haftada bitirmesi gerekiyordu. On gün sonra, kulenin çevresinde bir moda fuarı açılacaktı. Kaybedilecek bir dakika bile yoktu.

"Bu tl kaldırmam için, dilekçe yazıp izin almam gerekir," diye mızırlandı.

Mimarı ikna etmek imkansızdı. Mimar Osman Bey kaşlarını çattı.

"Bu tl, onlarca yazışma yaparak alındı. Kaç paraya mal olduğunu söylesem, dudaklarınız uuklar," dedi. "Eğer onu kullanmadığım öğrenirse, suçlu durumuna düşerim. Üstelik, bu koruyucu bir tl. Yoldan geçen birinin kafasına bir şey düşerse, bütün sorumluluk bana ait olur. Bir insanın ölmesi mi iyi, bir kuşun ölmesi mi?"

Rafet Bey, uzlaştırıcı bir ses tonuyla, "İlla birilerinin şmesi mi gerekiyor canım!" İnsan da ölmesin, kuş da," dedi.

O sırada Meksika şapkalı, siyah gzkl adam yine ortaya ıktı.

“İşte o adam!” diye bağırdı Hülya.

Tuhaf adam hiç istifini bozmadan, “Kulenin onarımı süresince meydanın kullanılması yasaklanabilir,” dedi.

Biraz ilerde, bankın üstüne tünemiş olan Tembel Martı da iki gak sesi çıkararak onu destekledi.

Mimar çenesini okşayarak düşündü. Yumuşamış gibi görünüyordu.

“Olabilir,” dedi.

Hülya umutla, “Peki, o zaman ne yapalım? Diye sordu.

Mimar yine suratını astı. Bunca işin arasında vakit kaybedemezdi. İşi yokuşa sürmekten başka çaresi yoktu.

“Ama buna karar verecek olan ben değilim” dedi. “yolların insan trafiğine kapanması, başka bir birim tarafından yapılıyor. Bu yüzden, o bölümle yazışmak gerekir. Eh bu da birkaç hafta sürer.”

Tuhaf adam umutsuzca, “O zamana kadar kuşlar tahtalıköyü boylar,” dedi.

Tembel Martı, “Aynen katılıyorum!” der gibi gakladı.

Hülya, “Boşuna zaman kaybediyoruz!” diye bağırdı. “Bu tülün hemen şimdi kalkması gerek! Akşamüstü gelecek olan ebabiller yavrularına ulaşamayacak yoksa!”

Sesi meydanda yankılanıp kaybolmuştu. Genç mimarsa artık onu dinlemiyordu bile. Tüm dikkatini, tülün kaymayacak şekilde inşaat iskelesine asılmasına izin vermişti. Hülya , kendisine destek versin diye tuhaf adama döndü. Ancak , adam buhar olup uçmuştu sanki! Peki ya Tembel Martı? O da bankın üstünde uyuyakalmıştı.!

İnternette büyük kampanya!

Rafet Bey, sorunu çözebilme umuduyla söylene söylene bir taksiye atlayıp, belediyeye gitti.Çocuklar da kös kös eve döndüler.

Sevgi Hanım, Hülya ya, “Merak etme!” dedi. “Baban halleder.Bu arada, açıklıktan aşağıya düşen yavrular olursa da, onları tedavi etmeye çalışırız.”

Hülya ne yapacağını şaşırmişti. Bir çözüm yolu olmalıydı mutlaka, ama nasıl?

Ağabeyi Emre yanına geldi. Sesini **kalınlaştı**rtarak, “Merak etme,” dedi. “İletişim dünyasında yaşıyoruz. Hiçbir şeyi kendi başına çözmek zorunda değilsin!”

Hülya, “Gerçekten mi?” diye soran gözlerle ağabeyine baktı.

“Düşünsene, dünyada hayvanlara duyarlı senin gibi milyonlarca insan var. Bu insanların hiç birinin bu olaydan haberi yok.”

“Evet?”

“Eğer onları haberdar edersek, sorun çözülür” dedi Emre. “Bir kişinin isteğini karşılamak zordur. Aynı şeyi, binlerce kişi aynı anda isterse, sorunlar şıp diye çözülür.”

“Ama hiç zamanımız yok! “ ded Hülya.

“Hiç merak etme, bilgisayarımda kayıtlı binlerce adres var. Olanı biteni herkese tek tek anlatacağım.Bir anda yer yerinden oynayacak!”

“Bunu gerçekten yapabilir misin?”

Emre gözleri parlayarak, “Elbette,” dedi. “Üstelik de birkaç dakika içinde!”

Emre hemen bilgisayarının başına oturdu ve sonu ünlemlerle biten ve iri cümlelerden oluşan bir metin kaleme aldı. Evin penceresinden Galata Kulesi’nin fotoğrafını çekip, bilgisayarına yükledi.

Emre’nin bilgisayarındaki adres kutusunda binlerce adres vardı. Dünya sularını kurtarma grubundan hayvan sevenler örgütüne, kuş sevenler cemiyetinden ayakkabı sevenler derneğine,

kaldırımzedeler.com'dan, ilgisizler.tr'ye kadar...Hepsine , yazdığı metni ve çektiği fotoğrafları gönderdi.

Sadece Türkiye'yle sınırlı kalamazdı. Metni İngilizce ye çevirip , Avrupa ve Amerika'daki çevre örgütlerinin ve hayvan severlerin elektronik posta listelerine de ilettiler. Haber ağına, Afrika ülkeleri, Hindistan, Avustralya, Çin ve Japonya'yı da eklemeyi ihmal etmedi.

Her şey birkaç dakika içinde olup bitmişti.

“Tamam,” dedi, “şu anda en aşağı on bin kişinin bu olaydan haberi oldu. On bin kişi de, beş dakika içinde en az on bin kişiye gönderirse , yirmi bin eder.”

Hülya şaşarak ağabeyine baktı.

“Ondan sonraki beş dakika içinde de , ikinci on bin kişi, en az on bin kişiye duyuracaktır. Tabii, diğerleri de on bin kişiye....”

Hülya, hiç durmadan konuşan ağabeyini izledi. “Yani sonunda ne olacak?” diye sordu.

“Sonunda ne olacağı var mı? Mektubun sonuna belediyenin telefon numarasını, faksını ve elektronik postasını ekledim. Yarım saat içinde, en az beş yüz bin kişi belediyeye faks çekip, telefon edecek ve elektronik posta gönderecek.Afrika, Amerika, Çin , Hindistan, Türkiye birbirine girecek. Müthiş bir tepki oluşacak!”

Hülya şaşırmişti. “Gerçekten böyle bir şey olabilir mi?” diye inanmayan gözlerle ağabeyine baktı.

Emre, böbürlenerek bilgisayar ekranını işaret etti.

“Bak, şimdiden bana mesajlar yağmaya başladı bile” dedi. “Benim gönderdiğim mesajı bana da gönderiyorlar.Çünkü birçoğunun adres listesinde benim elektronik posta adresim de var.Hiç merak etme, yarım saat içinde dünya birbirine girecek. Belediye görevlileri uluslar arası baskılara dayanamayacak ve tülü oradan almak zorunda kalacaklar.”

Hülya heyecanla pencereye koştu. İşçiler, internet dünyasında kopan büyük fırtınadan habersiz, çalışmaya devam ediyorlardı.

Emre, “Avrupa'da yirmi, Afrika da beş, Asya'da on yedi bin kişi kendi aralarında bu konuyu konuşuyor şu anda.Çok şanslıyız. Büyük bir ilgi patlaması oldu.”

Hülya şaşkınlık içinde pencereye yapışmış, yarım saat sonunda olabilecekleri bekliyordu. Emre'ye, elektronik postanın kaç kişiye ulaştığını sayıp duruyordu.

“Yetmiş bin!” Seksen bin! Yüz bin!” diye sevinç içinde bağıırıyordu.

Yarım saat...bir saat...iki saat...geçti. Dışarıda hayat gayet sakin, olması gerektiği gibi sürüyordu.Ustalar çalışıyor, genç mimar telaş içinde sağa sola emirler veriyor, sokaktaki insanlar olan bitenden habersiz, farklı yönlerle doğru yürümeye devam ediyorlardı.

Bilgisayarının ekranı adeta Emre'yi esir almıştı. Hülya umudunu kaybetmişti. "Beş yüz bin!" diye iştahla bağırarak ağabeyinin omzunu sarstı.

"Hiçbir şey olmadı," dedi.

Emre, ekrandan bakışlarını ayıramadı.

"Olacak" dedi. "Birleşmiş Milletler'e ve Avrupa Konseyi'ne birer mesaj gönderdim."

Hülya, ağabeyini kolundan çekerek, pencereye götürmeye çalıştı, ama başaramadı. Emre yi bilgisayardan koparmak imkansızdı.

Sayıklar gibi, Birleşmiş Milletler konuyla ilgili olağanüstü bir toplantı yapabilir," dedi.

"Ama hiçbir şey olduğu yok," dedi Hülya.

"Hem de hiç"

Emre, "Beş yüz yirmi bin!" diye bağırdı.

Hülya saatine baktı.

"Saat beşe yaklaşıyor," dedi üzüntüyle, "birazdan anneler ve babalar yavrularını beslemeye gelecekler. Biz bu değerli zamanı boşa harcadık."

Biraz sonra, Tembel Martı'nın gaklamasını duydu. "Tembel Martı Murteza, ebabillerin geldiğini haber veriyor," dedi.

Gerçekten de , on dakika içinde , gökyüzünü ebabil kuşları kapladı. Ne yazık ki, beklenen oldu. Kuşlar, kuleyi kapatan tül yüzünden yavrularına ulaşamadılar. Zavallılar çaresizlikten Galata Kulesi'nin çevresinde dolanarak çığlıklar atmaya başladılar.

"İnsanlar, internetten birbirine mesaj gönderince, sorunların çözüldüğünü sanıyorlar!" diye bağırdı Hülya.

Emre üzülmüştü.

"Sanal bir ordu kurup, kuşları kuşatacağız, merak etme!" dedi. "En az bin kişinin bu orduya katılacağını düşünüyorum."

Hülya artık Emre'yle vakit kaybedemezdi . Koşarak meydana indi. Kime seslendiğini umursamadan bağırdı :

"Kuşlar geldi! Lütfen tülü indirin!"

Genç mimar, çevresine toplanmış birkaç yaşlı adamla konuşuyordu.

Adamlardan biri, demiryollarından emekli Rıza Bey'di. Koşarak yanlarına gelen Hülya'nın saçlarını okşadı.

“Kuşların bağırması seni etkiledi değil mi? Böyle sevinçle bağırmaları çok iyi bir şey,” dedi.
“Bu, yarın hava iyi olacak demek”.

Hülya tam cevap verecekken, kırtasiyeci Sami Bey atıldı.

“Aaa, öyle olur mu?” dedi. “Kırlangıçlar bağırıyorsa, kış kötü geçecek demektir.”

Eski posta memuru Mesut Bey kıkırdadı.

“Onlar kırlangıç değil bir kere, onlar sığırcık,” dedi.

Emekli gazeteci Cemal Bey’inse kulağı ağır işitiyordu. Neler konuşulduğunu tam olarak duyamıyordu.

“Kuşlar yağmurun kokusunu aldı. Feci bir sağanak gelecek!” diye bağırdı.

O sırada yine şapkalı, siyah gözlüklü tuhaf bir adam belirdi.

“Hiç kimsenin hayvanları düşündüğü yok. Ne yazık ki, çok az vaktimiz kaldı,” dedi ve kalabalığa karışıp yok oldu.

Hülya şaşkınlık içinde kalakalmıştı. Aniden , Melahat Hanım’ın elini omzunda hissetti. Onda hikaye boldu. Adı, “Galata’nın masalcı ninesi’ne çıkmıştı.

“Arkadaşlar bunlar serçe,” dedi, “yıllar önce kuleden uçan Hezarfen Çelebi’nin ruhunu taşıyorlar. Rahmetlinin ruhu bin serçeye bölünmüş. Her akşam geliyor işte!”

Hülya’nın bu inasanlara bir şeyleri anlatması olanaksızdı. Umutsuzca eve döndü. Salonda babsı onu bekliyordu. Ne yazık ki, o da belediyeden eli boş dönmüştü. O masa bu masa dolaşmıştı. Herkese aynı şeyi anlatmaktan dilinde tüy bitmiş, ama bir sonuca ulaşamamıştı.

Kuleden düşen kuşlar

Hülya, kuşların bağırlarını duyarak, akşam yemeğini yedi. Artık hep aynı lafı tekrar edip duruyordu:

“Çok az vaktimiz var, çok az vaktimiz var!”

Ertesi sabah, koşarak aşağıya indi. Meydana vardığında, korktuğu şeyin gerçekleşmeye başladığını gördü. Kulenin dibinde, beton zeminin üstünde hareketsiz bir yavru kuş yatıyordu. Tembel Martı Murteza, bir gözlemci gibi başında durmuş ona bakıyordu.

Hülya, üzüntüyle kuşu eline aldı. Vücudu henüz sıcaktı, ama artık yaşamıyordu.

Arkasından gelen sesle irkilen Hülya, hızla döndü. Kuleden bir yavru kuş daha düşmüştü! Onu da yerden kaldırdı. Yavrunun kalbi pıt pıt atıyordu.

“Yaşıyor!” diye bağırdı. Hülya, Yavru kuşu, annesi Sevgi Hanım’a yetiştirmeliydi. Telaşla koşarken, Tembel Martı, “Daha hızlı koş!” dercesine gılgıladı.

Hülya kan ter içinde annesine ulaşmaya çalışırken, yolda genç mimarı gördü.

“O perdeyi oradan kaldırmazsanız, bütün yavrular ölecek!” diye bağıracaktı. Ama son anda vazgeçti.

Cansız kuşu mimarın avucuna koyuverdi. İşlerin telaşından paniklemiş olan genç adam, kuşu görünce, nedense çok sevindi. İlk defa bu kadar minik ve sevimli bir kuşla karşılaşılıyordu. Aniden kuşun cansız olduğunu fark edince, irkildi. Nasıl olmuştu bu? Evet, küçük Hülya haklıydı, bu minik yavru beslenemediği için hayatını kaybetmiş olmalıydı.

Genç mimar, tepeden tırnağa bir utanç duygusuyla sarsıldı. Kafası işlerle o kadar meşguldü ki, Hülya’nın söylediklerini ciddiye almamıştı. İskelenin çevresindeki perdeye baktı. Bu perdeyi kaldırmalıyım, diye düşündü. Ama bunun için, önce yöneticilerini ikna etmesi gerekiyordu. Böyle bir karar alırsa, başına gelecekleri düşündü. İlk işiydi, kendine güveni sıfırdı. İşten atılmak istemiyordu.

Emre'nin tek kişilik ordusu

Sevgi Hanım, yaralı minik yavruyu hemen tedaviye girişti. Kırık kanadını ilaçlayıp sardı.Susuz ve gıdasız kalmış küçük bedenine serum bağladı.

Hülya tekrar kuleye döndüğünde, ağabeyi Emre'yle karşılaştı.Emre yine onu şaşkırtan bir şey yapmıştı. Sırt çantasını yüklenmiş, kısa şortunu ve uzun dağcı çoraplarını giymişti.

Şaşkın şaşkın ona bakan Hülya'ya , “İnternetteki yazışmaların inanılmaz bir etkisi oldu,” dedi,”mesajlardan herkes çok etkilendi.Bana da aynı konuyla ilgili yüzlerce mektup gelince,dayanamadım.Yavruları kurtarmak için bir ordu kurmaya karar verdim.Bin kişilik bir ordu olacak; ama diğer dokuz yüz doksan dokuz kişinin biraz işi var. İnternet başından bir türlü ayrılamıyorlar. O yüzden, gelip katılamadılar.Gördüğün gibi, bu ordu şimdilik tek kişilik, Yani, sadece benden oluşuyor. ”

Çevik bir hareketle inşaat iskelesine atladı. Emniyet kemerini iskelenin demirlerine takarak,yavaş yavaş yukarıya tırmandı. Duvardaki oyuklar arasına gizlenmiş yavrulara ulaştı.

Çantasından çıkardığı damlalıklarla yavruları beslemeye koyuldu. Süt, erimiş peynir,bal ve sudan oluşturduğu bir karışımı özenle gagalarına damlatıyordu. Kuşlar sevinç içinde çığlık atmaya başladılar.

Ancak, yavruların sayısı çok fazlaydı. Bir kişinin hepsini beslemesi olanaksızdı.Bir yavru kuş daha aşağıya düştü. Nasıl olduysa, düşen kuşu Tembel Martı son anda havada yakalayiverdi.Uçarak falan değil, sadece ayakları üstünde yükselerek yapmıştı bunu.

Hülya, kuşu martının gagasından kurtardı.Yaşıyordu. Bu yavruyu da bir an önce annesine ulaştırmaktan başka çare yoktu. Kalbi pıt pıt atan minik kuşu özenle tutarak koştu,koştu...Yavruyu Sevgi Hanım'a bıraktıktan sonra da, ay6mı hızla geri döndü.

Genç mimar Osman Bey durumun aciliyetini anlamıştı. Hemen telefona sarılıp, belediyeyi aradı.Konuyu uzun uzun anlattı. Ne yazık ki, orada olmayan birinin, durumu anlaması olanaksızdı.O yüzden, perdenin kesinlikle kaldırılması gerektiğini söyleyip duruyorlardı.

Mimar Osman ne yapacağını bilemiyordu.

“Onlarla yüz yüze görüşmeliyim,” dedi sıkıntıyla. “Ama bu saatte trafik çok sıkışık.Belediyeye ulaşmam bir saati bulabilir. Oysa yarım saat içinde, çalışanlar paydos edecek. Galiba bu iş yarına kalacak.”

Birden, Hülya'nın aklına posta güvercinleri geldi. Suratını sıkıntıdan, şekilden şekle sokan genç mimarın ceketini çekiştirdi.

“Güvercinlerim bu mesajı iletebilirler. Belediyeye daha önce de çok mesaj ulaştırdı onlar,” dedi.

Mimar Osman şüpheyle Hülya ya baktı.

“Güvercinler mi?” diye mırıldandı. Alaycı bir ifadeyle, “İstiyorsanız, yunuslarla da iletebiliriz. Çok sıkışırsak, kirpi, fare, hamsi, istavrit gibi iletişim araçları da kullanabiliriz!” dedi.

Hülya'nın keskin ışlığı , meydanda yankılandı. Güvercinler birkaç dakika içinde omzundaydılar. Mimarın şaşkın bakışları altında, onları okşayıp sevdi Hülya. Kimsenin anlamadığı sesler çıkardı. Kuşlar, Hülya'nın ne demek istediğini çok iyi anlamış görünüyordu.

Güvercinler, mimarın yere bıraktığı cansız yavru kuşu kaptılar. Beş dakika içinde belediyeye ulaştılar. Pencereleden içeri girip, minik kuşun cansız bedenini, yöneticilerden birinin masasına bıraktılar.

Kısa bir süre sonra Mimar Osman Bey'in telefonu çaldı. Telefondaki, belediyedeki yöneticiydi. Ağlamaklı bir sesle, “Ne dediğini şimdi anladık,” dedi. “Tülü hemen kaldırın lütfen!”

“Vay!” dedi Emre iskelenin tepesinden.”Güvercinlerin fendi, interneti yendi!”

İşçiler, tül perdeyi kısa sürede toplamayı başardılar.

Kimsenin ummadığı anda bir mucize gerçekteşmişti. Minik kuşlarla anne ve babaları arasındaki engel kalkmıştı. Ebabiller sevinç çığlıkları atarak, yavrularını beslemeye başladılar.

Kuşlar kurtulmuştu!

“Vay canına! Bu kadar kolaydı, hı!” dedi Emre, kıskançlıkla iç geçirerek.

“Önemli olan, gönderdiğin mesaj değil, onu nasıl iletteğin” dedi Hülya, böbürlenerek.

Birkaç gün içinde, Sevgi Hanım'ın baktığı kuşlar da iyileşmişti. Yuvalarına dönmemeleri için hiçbir neden kalmamıştı.

Her şey yolunda gittiği için en çok sevinen, Rafet Bey oldu.

“Eski tas, eski hamam. Koltuğuma rahatça kurulabileceğim,” dedi ve derin bir oh çekti.

Babil kulesi yıkılmasın!

İnternet kampanyasının hiçbir etkisinin olmaması Emre'yi çok üzmüştü. Günlerce ,
“Teknolojiye olan güvenim sarsıldı,” diye mırıldanıp durdu. Yine de, binlerce mesajın nereye
kaybolduğunu öğrenmeliydi.

Ertesi gün, belediyenin iletişim bölümüne gitti. Masa masa dolaştırıldıktan sonra, internet
mesajlarının ulaştığı odayı buldu.

İnternetin başındaki memur, Sacit Bey'di. Emre'yi uzun uzun dinledi.

“Şimdi anladım!” dedi sonra, gülerek.”Biz dünden beri tuhaf mesajlar alıyoruz. Kimisi
İngiltere'den geliyor, kimisi Hindistan'dan, kimisi Afrika'dan, kimisi Çin'den....”

Emre böbürlenerek, “Kampanyamız uluslararası bir kampanyadır,” dedi.

“Ama,” dedi Sacit Bey, “bizden ne istendiğini tam olarak anlayamadık.”

“Nasıl anlamazsınız! Her şey açıkça anlatıldı. Umarım, metni okumuşsundur.”

“Okuduk,” dedi Sacit Bey, “Birileri fena halde zırvalamıştı”

“Ne yazıyordu?” diye merakla sordu Emre.

“Babil Kulesi'ni yıkmayın!” diye bağırın mesajlardı,” dedi Sacit Bey gülerek. “Burası Babil
değil bir kere. Üstelik, Babil Kulesi yıkılalı yüzyıllar oldu. Bizim Galata Kulemiz var. Biz de
onu yıkmıyoruz. Tam tersi, tamir ediyoruz....Birileri kafayı üşütmüş olmalı!”

Emre gelen mesajları hayretle okudu. Gönderdiği metni her alan, küçük katkılarda bulunarak
başkalarına göndermişti. Sonunda, eabil, Babil olmuş; Galata Kulesi de, Babil Kulesi'ne
dönüşmüştü.

Emre, “Peki kuşlar?” diye sordu merakla.

“Öyle bir şey yoktu,” dedi Sacit Bey, “Sadece metnin bir yerinde fillerden söz ediliyor.”

Emre'nin bunu anlaması olanaksızdı. “İnternete kuş giren, fil çıkıyor demek!” diye söylendi.

Bir Oktay Bey Uzmanı

Hülya o gün çok sevinçliydi.Okula şarkılar söyleyerek gitti. Büyük Hendek Sokağı'nın dibindeki, çiçekçi olarak kullanılan eski püskü arabanın yerinde yeller esiyordu. Oktay Bey karışmıştı.

Hülya onu en son, kuleden düşen bir yavru kuşu kurtarıken görmüştü.

“Kim bilir neredeler?” diye düşünürken, yolda bir hamal gördü. Sırtında neredeyse bir evin bütün eşyasını taşıyordu. Koltuk takımları, sandalyeler, abajurlar, komodinler ve bir küçük piyanoyu sırtlamış götürüyordu.

Biraz yakınlaşınca , hamalın siyah gözlüklü, Meksika şapkalı tuhaf adam olduğunu fark etti. Tuhaf adam da , ilgiyle külüstür arabanın olduğu yere bakıyordu.

“Oktay Bey'in arabası yok olmuş,” dedi Hülya. “Kendisi de Konya ya gitmiş.”

“Konya'ya mı! Hadi canım sen de,” dedi hamal.”Orada işi ne?”

“Akrabaları varmış.”

Tuhaf adam katıla katıla güldü. O kadar çok kıkırdadı ki, sırtındaki yükler titremeye başladı .

Eşyanın birbirine değimesinden, süpürge sapının piyano tuşlarında gezinmesinden tuhaf bir müzik oluştu.

“Oktay Bey'in akrabaları yoktur. Doğma büyüme Galatalı'dır,” dedi hamal. “O asla burayı terk etmez!” Tuhaf adam şaşkıncu bir şekilde,

Oktay Bey'le ilgili kimsenin bilmediği şeyler biliyordu.

“Oktay Bey, yirmi sekiz ekim bin dokuz yüz kırk yedide burada yüz altmış üç numaralı apartmanın beş numaralı dairesinde doğdu. Annesi, babası, dedesi, amcası, dayısı, hepsi Galatalı'ydı.” Dedi. “Okçu Musa İlkokulu'ndan pekiyi dereceyle mezun oldu. İlkokul öğretmeni, Gergedan Rıza'ydı. Yaz kış kalın paltosunu çıkarmadığı için ona bu isim verilmişti.”

Siyah gözlüklü tuhaf adam konuştuğu konuştu. Oktay Bey'le ilgili kimsenin bilmediği şeyleri en ince ayrıntısına kadar anlattı.

Hülya şaşkınlık içinde, “ Tam bir Oktay Bey uzmanısınız,” dedi.

“Onun Konya’ya gitmesi imkansız,” diye devam etti siyah gözlüklü tuhaf adam. “İstanbul’dan ayrılamaz!”

Hülya tam , nerede olabileceğini soracaktı ki, hamal, yüklerini tıngırdatarak kalabalığa karıştı gitti.

Hülya, tuhaf adamın peşinden hayretle bakarken, omzunda Masalcı Melahat Hanım’ın elini hissetti.

Sinir bozucu ses tonuyla, “Oktay Bey üstün bir insandı,” dedi Melahat Hanım. “Gökyüzünden indi ve tekrar gökyüzüne geri döndü. O , bir görüntüydü. Gerçek değildi. Her biçime girebilen bir ruhtu. Bize Oktay Bey olarak göründü. Bazen masa, bazen köpek, bazen tuzluk, bazen bisiklet, bazen sokak satıcısı, bazen öğretmen, bazen çiçekçi olabiliyordu...”

Hülya’nın bu tür konuşmaları dinlemeye sabrı yoktu. Koşarak oradan uzaklaştı.

Tembel Martı Murteza

Aradan günler geçti. Ne martıdan ne de Oktay Bey'den bir haber vardı. Hülya, bir öğleden sonra okuldan dönerken, yolda yürüyen bir martı gördü. Bu, Tembel Martı Murteza'ydı.

Hülya, eski bir dostu görmüş gibi, "Murteza!" diye bağırdı.

Murteza oralı bile olmadı. Kaldırımında yürüyemeye devam etti. Hülya merakla peşine takıldı.

Murteza, tıpkı bir insan gibi yolda yürüyor, vitrinlere bakıp, dükkanlara giriyor, yaya yolundan karşıya geçiyordu. Belki Murteza, Hülya'yı kolayca Oktay Bey'e ulaştırabilirdi.

Martı Murteza, önce Camekan Sokak'a saptı. Sonra da, hastanenin önündeki merdivenlerden sola döndü. Yağmur yağmaya başlayınca, işportadan bir şemsiye satın alıp, Karaköy'e indi.

Hülya gözlerine inanamadı. "Galata'da tuhaf şeyler oluyor!" diye mırıldandı.

İnsanlar, şemsiyesini açmış yolda yürüyen bir martıyla ilgilenmediler bile. Murteza, tıpkı diğer yolcular gibi, Karaköy iskelesinden jeton aldı. Koşarak vapura bindi. Hülya, beyaz köpükler çıkararak giden vapurun arkasından bakakaldı.

Bir akşamüstü, Galata Meydanı'na bakan kafelerden birinde, yine Tembel Martı Murteza'yı karşılaştı.

Tembel Martı Murteza, kafenin ön masalarından birinde, bacak bacak üstüne atarak oturmuş, keyifli keyifli limonatasını yudumluyordu. Suratında, mahalle sakinlerine has, meraksız bir ifade vardı.

Anlaşılan, bu acayip görüntü, kafenin sahibi Engin Bey'e normal geliyordu. İlgisiz bir şekilde cep telefonundaki mesajları okuyordu.

Hülya, Engin Bey'e martıyı göstererek "Murteza-" dedi, şaşkınlık içinde.

Ama Engin Bey cümlesini bitirmesine izin vermedi. Cep telefonundan gözlerini ayırmadan, "Evet", dedi. "devamlı müşterimizdir. Her akşamüstü bu saatlerde gelir, aynı masaya oturur, limonata içip keyif çatar."

"İyi de, parasını kim ödüyor?" diye sordu Hülya.

“Paraso var,” dedi Engin Bey. “Sanırım, Oktay Bey ona ciddi miktarda para bıraktı. Ama biz ondan para almıyoruz. Kafemizin maskotu oldu.Onun yüzünden müşteri sayımız üçe katlandı. Herkes onu görmek için buraya geliyor. Yakın da bir dizi filmde de oynayacak. Ününe ün katacak.İşte o zaman , müşteri kalabalıktan kapımızı kıracak.”

“Duymadım,” dedi Hülya.

Melahat Hanım, “Bunu dinlemelisin o zaman,” deyip ona komik bir masal anlattı.

Hayvanat bahçesindeki martı

Bir varmış bir yokmuş.Hayvanat bahçesine kapatılmış bir martı varmış.Zavallı martının günleri, kafesinden diğer martı varmış.Zavallı martının günleri, kafesinden diğer martılara özlemle bakmakla geçiyormuş.

“Diğer martılar özgürce gökyüzünde uçarken, beni niye buraya kapattılar?” diye düşünüyormuş.

Hayvanat bahçesi müdürüne bunu defalarca anlatmış, ama aldığı cevap hep aynı olmuş:

“İnsanlar bir martıyı yakından inceleyebilsinler diye seni buraya kapattık.”

Zavallı martı her seferinde, “Sokaklar, yollar martı dolu.İstiyorlarsa onları inceleyebilirler,”

Demiş.Ama nafi! Müdür asla fikrini değiştirmeye yanaşmamış.

Bir gün martı, müdürüne yeni bir teklif yapmış: “Sizler hepiniz burada belli saatler içinde çalışıyorsunuz.İşiniz bitince, evlerinize geri dönüyorsunuz.Mademki hayvanat bahçesi kapanınca benim buradaki görevim bitiyor, ben de sizin gibi , sabah sekizde kafesime gelip, akşam olunca gökyüzüne geri döneyim.”

Bu teklif müdüre çok ilginç gelmiş.Çenesini kaşıyarak, “Ya geri gelmezsen?” diye sormuş.

“Sizin için de aynı şey geçerli, siz niye geri geliyorsunuz?” diye sormuş martı bilgiç bilgiç.

“Çünkü bizim işimiz bu,” demiş müdür. “Bizler bu işi yaptığımız için maaş alıyoruz.Gelmezsek, maaşımızı vermezler, aç kalırız.”

Martı çok zeki bir kuşmuş. “O zaman bana da maaş verin, ben de geleyim” demiş.

Müdüre martının teklifi antıklı gelmiş.Martıyı maaşa bağlamış.

Martı, sabahları gelip akşamları çıkan bir memura dönmüş. Zamanla diğer memurlara benzemeye başlamış. İşten çıkar çıkmaz da, gökyüzüne uçmak yerine, diğer çalışanların yaptığı gibi, kahvelere, birahanelere takılmaya başlamış. Kazandığı parayla pahalı

lokantalarda yemekler yemiş.Kendisine güzel giysiler almış. Taksiyle işe gelip gitmiş. Havalara girip, gökyüzünde uçan martılara acıyarak bakmaya başlamış.

Gel zaman git zaman, diğer hayvanlar martıya gıpta etmeye başlamışlar. “Biz de aynı Şeyi istiyoruz, bizim başımız kel mi?” diye tutturmuşlar.

Müdür, “Olmaz!” diye inat edince de, izleyicilere sırtlarını dönmeye başlamışlar.

Bu durum, hayvanat bahęesini gezmeye gelenlerin hiç hoşuna gitmemiş.”O kadar para veriyoruz, hayvanların yüzünü göremiyoruz,” diye mızırdanmaya başlamışlar.

Sonunda, hayvanat bahęesinin müşterisi azalmış. Müdür bakmış ki olmuyor, hayvanların isteklerini kabul etmek zorunda kalmış. Diğer hayvanları da maaşa bağlamış.Sabahları gelip, akşamları gitmelerine izin vermiş.

Zürafalar, filler, aslanlar,kaplanlar, hayvanat bahęesi kapanınca kafeslerinden ęıkıp, halkın arasına karışıyorlarmış artık. Meydandaki kafelerde oturup keyif ęatıyorlar, lokantalarda gece geğ saatlere kadar ęene ęalıyorlarmıř. Önceleri vahşi hayvanlardan korkan insanlar, zamanla onlara alışışlar.Karınlarını doyurdukları sürece, her tür hayvanla birlikte yaşanabileğini öğrenmişler. Hayvanat bahęesindeki hayvanlar da halkın paręası olmuşlar.Hep birlikte mutlu bir hayat sürmüşler.

Melahat Hanım masalını bitirince, “İşte, bu martı, hayvanların bize gönderdiği bir temsilci,” dedi. “Martılar, seręeler, ebabiller, hepsi bizlerin arasına karışmak istiyorlar. Ama biz onlara izin vermiyoruz. Murteza bunun olabileğini ispat etmekle görevlendirildi. Yukarıdan...kuşlar imparatorluğundan.”

Hülya inanmayan gözlerle Melahat Hanım’a baktı. “Birileri Murteza’ya, martıdan insan olmayacağını öğretmeli,” diye mırıldandı.

Galata'nın maskotu

Martı Murteza, kısa sürede Galata'nın ünlü tiplerinden bir haline geldi. Onunla röportajlar yapıldı, belgeseller çekildi. Koca İstanbul'da, Galata Kulesi'nin önünde onunla birlikte fotoğraf çektirmeyen kalmadı. Herhangi bir sorun doğduğunda akıl danışılan kişi oldu. Martı Kafe, Murteza Bar, Öz Murteza Bar, Gaga Lokantası isminde yeni yerler açıldı.

Büyük Hendek Caddesi isminin, "Martı Murteza Sokak" olarak değiştirilmesi için teklifler bile yapıldı.

Oktay Bey'se, hala ortalıkta yoktu. Kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Yaşadığı yeri ancak, o Meksika şapkalı tuhaf adam bilebilirdi. Ne var ki, o da epeydir ortalıkta gözükmüyordu. Her yerde ve hiçbir yerdeydi! Bazen bakkal, bazen kuruyemişçi, bazen hamal, bazen sıhhi tesisatçı olarak ortaya çıkıyor, sonra yok oluveriyordu. Yani, tuhaf adamlarla karşılaşmak hem çok zor hem de çok kolaydı.

Bir gün, Hülya'nın yanına bir simitçi yaklaştı. Bu, tuhaf adamın ta kendisiydi. Sahte olduğu, kırk metre öteden bile belli olan, uzun siyah bir sakal takmıştı.

"Oktay Bey'i ne yapacaksın?" diye sordu.

"Onunla Martı Murteza'nın durumunu konuşmak istiyorum," dedi Hülya.

"Ne varmış Martı Murteza'nın durumunda Gayet iyi gözükyor.Şimdiye kadar hiçbir martı onun kadar meşhur olamıştı. Kendini aştı."

"Ben size katılmıyorum," dedi Hülya."Durumu çok acıklı. Uçamıyor, saçma sapan şeylerle besleniyor. Barlara takılmaktan, bira ve sigaraya alıştı. Lokanta sahipleri, müşteri getiriyor diye, onu gereğinden fazla yedirip içiriyor. Yürürken yere değen kocaman bir bira göbeği var artık. Geceleri sokaklarda büyük S harfleri çizerek, sarhoş naraları atarak dolaşiyor."

Tuhaf adam dikkatle Hülya'yı dinledi. Tam bir şeyler söyleyecekti ki, vazgeçti. Sırtını dönüp, "Simit gevreeek!" diye bağırarak kalabalığa karıştı.

Hülya akşam eve dönünce, ağabeyi Emre'ye uzun uzun siyah gözlüklü adamı anlattı.Bu adam bir şeyler gizliyor olmalıydı.

"Mutlaka Oktay Bey'in yerini biliyor," dedi. "Çünkü onu çok iyi tanıyor."

Rafet Bey oturduğu yerden sohbeta karıştı.

“Sakin o çokbilmiş adam, Oktay Bey’in ta kendisi olmasın?” diye sordu.

Hülya hayretler içinde kalmıştı. “Gerçekten o adam Oktay Bey olabilir mi?”

Rafet Bey güldü. “Bir insanı en iyi tanıyan kendisidir.”

“Olabilir,” dedi Hülya parmaklarını şaklatarak .”Sürekli kıyafet değiştirdiğine göre, birilerinden saklanıyor olmalı.”

Oktay Bey mi? Tuhaf adam mı?

Hülya ertesi gün sokakta, kovboy şapkalı, siyah gözlüklü adamla karşılaştı. Bu sefer sarı bir peruk takmıştı.

Yanına giderek, buz gibi bir sesle, “Sizi tanıdım,” dedi Hülya.

Adam, “Beni tanımanız olanaksız, sizi ilk kez görüyorum,” dedi. “Üstelik, Galata’ya da ilk gelişim.”

“Siz Oktay Bey’siniz,” diye fısıldadı Hülya.

Adam durdu.Söyleyecek bir şey bulamadı. Sarı saçlarıyla yüzünü kapatarak, “Hay Allah!” dedi, kısık bir sesle.”Nasıl da beni şıp diye tanıyıverdin? Oysa, ben kendimi gizlediğimi sanıyordum.”

Meydandaki banka oturdular.

Oktay Bey, Hülya’nın yüzüne bakmadan, bitkin bir ses tonuyla, “Peşimdelers,” dedi.,

“Kan davası mı?” diye sordu Hülya.

“Hayır,” dedi Oktay Bey.

“Polsiye bir olay mı?”

“Hayır.”

“İntikam mı?”

“Buna benzer bir şey.”

Hülya öğrenmeyi başarmıştı. Oktay Bey’e yardım etmeliydi.

“Kim bunlar, isimleri ne?” diye sordu.

“Sayılan o kadar çok i, inanamazsınız,” dedi Oktay Bey, bıkkın bir ifadeyle.

“Onları polise şikayet etmelisiniz.”

“Etmez olur muyum?” dedi Oktay Bey. “Ayrıca savcılığa da dilekçe de verdim.Dava açmak için.”

“Peki sonuç?”

“Savcılık, dilekçemi kabul etmedi. Çünkü mahkemeler sadece insanlar arasındaki anlaşmazlıkları çözmek için varmış. Hayvanlarla insanlar arasındaki sorunlara bakmıyorlarmış.”

“Anlamadım,” dedi Hülya.

“Beni takip edenler insan değil,” dedi Oktay Bey.

“Hayvanlar mı?”

“Evet, martılar”

Hülya hiçbir şey anlamamıştı. “Martılar sizden ne istiyor ki?” diye sordu.

“Murteza’yı bilirsin. Yıllar önce bana sığınmıştı.” Dedi Oktay Bey. “Onlarla aramda hep yakın bir ilişki vardır bu yüzden.Ne zaman bir martı görsem, çocuğum gibi hissederim. Sakat martılara yardım ederim. Uçamayan yavruları uçurmaya çalışırım. Birkaç ay önce, yavru bir martıya yardımcı oldum. Su verdim, besledim.Meğer o sırada , yavruyu büyükleri eğitiyormuş. Annesi, babası ve bütün diğer martılar tepeme üşüşmezler mi?”

“Duymuştum” dedi Hülya, “martı yavrularına dokunmayın derler. Anne ve babası yıllarca size düşman kesilirmiş.”

“Aynen öyle oldu,” dedi Oktay Bey. “Hepsi birden bombardıan uçakları gibi saldırıya geçtiler. Kimi kafamı pisledi;kimi başımı, kollarımı, boynumu gagaladı. Hastanelik ettiler beni. Uzun bir tedaviden sonra, tekrar külüstür arabama döndüğümde, kurtulduğumu sanıyordum. Ama martılar unutmamış. “Ne zaman beni görseler, saldırdılar. Üstüme pislediler.Gözlüklerimi kırdılar.Yüzüm yara bere içinde kaldı. Sürekli hastaneye taşınmaya başladım. Tanınmamak için de siyah gözlükler , koca terekli Meksika şapkaları takmak zorunda kaldım. Sürekli kimlik değiştirdim. Bazen bakkal çırağı, bazen tesisatçı, bazen hamal oldum. Martı Murteza nın yanında görünmemeye çalıştım. Yan sokakta bir daire kiralayıp, orada yaşamaya başladım. Martı Murteza durumumu anladı, çevremde dolanmamaya dikkat etti.Kısacası yollarımız ayrıldı. Bu nereye kadar sürecek bilmiyorum.”

Hülya çok üzülmüştü. Düşündü, düşündü...

Sonra aniden, “Galiba bir yol biliyorum.” Dedi.

Oktay Bey umutsuzca, “Nedir?” diye sordu.

“Bir taşla iki kuş vuracağız,” dedi Hülya.

“Aman bana kuş vurmaktan söz etme. Gözün kulağı var. Bakarsın, bir duyan kuş olur. Zaten başı belada.”

Hiya, Oktay Bey’in kulağına doğru uzanmaya çalışarak fısıldadı.

“Martı Murteza’yı tekrar gökyüzüne döndürmeyi başarırsak, her şey düzelecektir.”

Oktay Bey, “Emin misin?” der gibi baktı.

“Madem ki martıların güçlü bir iletişimi var, Murteza sizinle ilgili bütün olumlu şeyleri diğer martılara anlatacaktır. En azından hissettirecektir. Böylece, hem o kutulacak hem de siz.”

“O insanlaşmış şişko martının uçabileceğini sanmıyorum artık, “ dedi Oktay Bey. “Zayıflasa bile, yükseklik korkusundan kurtulması için psikolojik tedavi görmesi gerekir.”

Hülya hiç de öyle düşünmüyordu.

“Ağabeyim Emre teknoloji delisidir,” dedi.

“Bu işi kolayca başarabilir.”

Bir martıyı hayata döndürme çabası

Hülya eve dönüp, olayo tüm ayrıntılarıyla Emre'ye anlattı. Emre sevinçle, "Teknolojiye olan güvenimi tekrar kazanabilirim," diye çılgılık attı. "Yeni bir projeye başlıyorum o zaman! Projemin ismi ne, bil bakalım?"

Hülya "Bilmem," der gibi baktı.

Emre heyecanla, "Bir martıya yeniden uçmayı öğrenme projesi!" dedi.

Hülya, "Güzel," diye güldü. "Emre'nin kırılan güvenini onara projesi de olabilir. Bir taşla üç kuş!"

Emre gülümsedi. "Ne dersen de, bu sefer başaracağım."

Ondan sonra ki günler , Emre'nin model uçaklardan biri üstünde çalışmasıyla geçti. Emre, Rafet Bey'e bir sürü hesap yaptırıp, uçağın altına iki adet mekanik el ekletmişti. Eller uzaktan kumandayla çalışıyordu.

Sonunda , "Nihayet bitti," dedi. "İş, Murteza yı bulmaya kaldı."

Günlerden bir gün, Tembel Martı Murteza yolda yürürken, tam tepesinde bir oyuncak uçak belirdi. Hızla ona yaklaştı. Sağa sola kaçmasına fırsat vermeden, uçaktan çıkan eller onu kanatlarının altından kavratıverdi. Uçak aniden havalandı.

Murteza bir anda neye uğradığını şaşırılmış, ayakları yerden kesilivermişti.

Uçak birkaç metre yükseldikten sonra, mekanik eller açılarak, martıyı serbest bıraktı.

Zavallı Murteza, az kalsın gaga üstü çakılıyordu. Kendini zar zor toparlayıp, yere konmayı başardı.

Emre uçağına defalarca bu hareketi tekrarlattı. Her seferinde , Murteza'yı az daha yükseğe çıkararak aşağıya bıraktı. Murteza da, her seferinde kendini toparlamayı başararak, yere çakılmaktan kutuldu.

Sonunda, uçak martıyı Galata Kulesi'nin ta tepesine kadar yükseltti. Zavallı kuş, yıllardır o kadar yükseğe çıkmamıştı. Yükseklik korkusundan kalbi dışarı fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Baş dönüyor, midesi bulanıyordu. Aşağıda karınca gibi görünen insanlara korkuyla bakıp, "Galiba sonum geldi." Diye düşündü.

Aşağıdaki iki kişi onu büyük merakla izliyordu. Bunlar Emre ve Hülya'ydı.

Emre, "Şimdi son büyük sınav başlıyor," dedi ve elindeki uzaktan kumandanın düğmesine bastı. Basmasıyla da, uçağın mekanik ellerinin açılması bir oldu.

Martı Murteza hızla yere düşmeye başladı. Beton zemine çarpıp paramparça olmasına ramak kalmışken, aniden kendine geldi. Panikle kanatlarını çırptı, çırptı... Ne yapıp edip uçmalıydı! Aslında heyecanlanması çok yersizdi. Sonuçta, kendisi zaten bir kuştur ve en iyi bildiği şey uçmaktır. Tabii ki uçacaktı.

Öyle de oldu. Buna rağmen Murteza hayretler içinde kalmıştı. "Uçuyorum!" diye bağırdı.

Aşağıdakiler, martının uçtuğu için hayrete düşmesini hayretle izlediler.

Murteza birkaç dakika içinde, eski yeteneklerini hatırladı. Havada süzüldü, taklalar attı, rüzgarın gittiği yöne doğru kendini bıraktı. Yükseğe, daha yükseğe çıktı. İyice kendinden emin olunca diğer martıların arasına karıştı. Bir anda gökyüzündeki herhangi martıdan biri olmuştu. Artık onu diğerlerinden ayırt etmek imkansızdı.

"Proje başarıyla gerçekleşti," dedi Emre. "Galata'nın tembel martısı Murteza yok artık!"

Her Şey yolunda

Birkaç gün sonra, Oktay Bey sokakta görüldü. Başında Meksika Şapkası, gözünde siyah gözlükler yoktu. Simiti, ieki, tesisatçı, bakkal çırağı gibi de gözükmüyordu. Bildiğimiz Oktay Bey haline geri dönmüştü.

Hlyaya'yı görür görmez, "Bir süre kafamı dinlemeye karar verdim," dedi. "Ne iş yapacağımı sonra düŐüneceĐim."

Hlyaya endiŐeyle ona baktı.

"Eski halinize dönmeniz, bana ne kadar güvendiğinizi gösteriyor," dedi. Oysa, ben bile o kadar güvenmiyorum kendime,"

Gerçekten de, sonraki günler Hlyaya'yı haklı çıkardı. Martılar, Oktay Bey'i rahat bırakmıştı.

Oktay Bey, eski iŐine geri dönmedi. "Artık emekli oldum" deyip bir kenara da çekilmedi.

Hayvanları seviyordu. Sevgi Hanım'ın veteriner kliniğinde çalıŐmayı teklifini kabul etti.

Her Şeyin yoluna girmesinden en çok memnun olan kişi Rafet Bey'di. Koltuğuna , kitaplarına ve sakin hayatına kavuŐmuŐtu.

Emre'ninse kendine güveni yerine gelmiŐti. Ama bir sorunu vardı. BaŐının çevresinde turlayıp duran iki ebebili ne yapacağını bilemiyordu.

"Nereden ıktı bu kuşlar? Bir türlü peŐimi bırakmıyorlar," diye mızırdanıyordu. Bunlar, inşaat iskelesine tırmandığında beslediği kuŐlardı. Emre'yı anneleri sanıyorlardı.

Hlyaya'ysa çok rahatlamıŐtı. Serçeler sevgi dolu ikiliyor, yelkovankuŐlarının kanatları suya değiyor, ebailler mutlu mutlu yavrularını besliyordu.

Her Şey yolundaydı.

GALATA'NIN TEMBEL MARTISI

Güneşi Bile Tamir Eden Adam,

Buzdolabındaki Köpek,

Pat Karikatür Okulu gibi Gülümseten Öyküleri'yle sevdiğimiz usta sanatçı **BEHİÇ AK**

Bu kez de, kentlilerin öteki canlıların yaşam hakkına saygısı üzerine düşündürüyor.

Ağabeyi Emre'nin tersine, Hülya'nın internetle de teknolojiyle de işi yoktu. Hayvanların dilinden anlar, mesajlarını bile güvercinlerle iletirdi o. Komşu oldukları Galata Kulesi'nde onarımı başlayacağını, kulenin çepeçevre bir inşaat perdesiyle kapatılacağını öğrenince çok endişelendi. Çünkü, kulenin taşları arasında ebabil yuvaları vardı. Ebabil yavrularını kurtarmak için el ele veren iki kardeş, belediyeye dertlerini anlatabilmek için çeşitli yöntemler düşündüler. Peki ya mahallenin martısı Murteza, yavruları kurtarmak için yerinden kıpırdayacak mıydı acaba?

Yazan ve Resimleyen : Behiç Ak

Baskı : 31. Baskı

Yayınevi : Günışığı Kitaplığı